

Dionysisk og ensomt

Udørens fra bogens forside.

ANMELDELSE / 17.02.22

Jens Kæmpe er din uheldige og ensomme, poetisk oplagte sidemand ved Det store selskab.

Lisbeth Frøstlev

Jeg har tænkt over, at Jens Kæmpe i sine hidtil tre digtsamlinger, *Konstens regler* og *Penselgjort* og nu den tredje, *Det store selskab*, skriver om at omfavne og berøre selvbevidstheden. Det virker som et bevidsthedsbillede – min i alle bogerne. Måske først angår dattervognen, kærligheden og livsforløbet – tre grundlæggende motiver indtil videre. Der er denne udtalte betænkelse på at give dig, lade kroppen og det umiddelbare komme til frs som det fleste, samme hoveder for forestillinger og trække ud mod noget, der ikke har taget for mange mundure i tankernes vingskarnet.

For en digter for hvem spontaniteten og det intuitive måske udgør den mest betydningsfulde skrivekraft, er selvbevidstheden forestillet nok den forhindring, man bøjes med. Den bygger borgmure og voldgrave omkring den verdensoplevelse, som digterne bestræber sig på at komme ind på livet af.

Og fordi digterne har det element i sig, at de nemt også handler om digtning, om kærlighed og livsforløb, kommer det til at spille en rolle i de efterfølgende, der skrives frem: «Det er en lille kasse med lig. / Jeg sover på ryggen i låget. Her forandrer vis til vand. / rensningslaget opløser alle mine yndlingsange. / Jeg må ikke tænke, det var derfor jeg boer. / For at stimulere søvnen. / Kom til at spise hele østen i roer. / Pladselig vrirten ved vinduet. / En lille dreng fløjter på gaden., han bærer et hoved af sten i hænderne. / Der er ikke så langt ned»

Sammenlignet med de tidligere bøger, er *Det store selskab* mere mystisk. Billedene læner sig mod noget mere uforståeligt. Det purt og til tider forevent ungenkendlige (men jo ikke kan ungenkendligt) er stadig til stede: en særlig satsningsbåret skønhed, der ønsker at placere sig uden for forventningerne og der fortækte.

Men det er også ritoreer end tidligere. Digtssamlingen foregår hals i Cagliari på Sardinien, hvor digteriget – en selvbetid, selvansagende turist – er på opløsningsens rand og på flugt fra et forlort kærlighedsforhold; hals i mere uspecificerede (danske) omgivelser, ude på landet, hvor jegger bor og arbejder (på restaurant!).

Det bliver selskabet, den her omskelt dionysiske begivenhed, der binder de to dele sammen. I del 2 lyder det: «Det store selskab kommer på lørdag / når cremen er stivnet / og daggen falder i sin lange kibe / en dionysisk tåbe er du / sjæl / klædt i pjalter / på vej ud / af hvikken som belt situation.»

“ Selskabslivet kræver intuition. Det kræver en hengivelse til det umiddelbare: man giver sig hen til fødevarerne, dem må man elske, samværet, samtalen der stritter ind og ud mellem de bordpartnere, der sidder omkring bordet med den tunge, mørke dug.

Lik spændere, men stadig uheldigt og ensomt i del 1: «I aften skal jeg til middag / på toppen af bjergene. / Invitationen blev overleveret mundligt / i morgen, jeg sagde ikke nej. / Mit liv er en film / som bliver optaget i Milano / da spiller hovedrollen som den elskede.»

Men indtræffer de, behadede skaber i bogen? Nej, for det virker snarere til, at der navigeres uden om at skrive om dem. Eller er det fordi de ikke kan lykkes? De bliver bare navne. Der er en anemning af forberedelse, som ikke udelte er forventningsfuld, når man står og hakker blade eller i køkkenet. Spejler sig.

Det er også en god titel: *Det store selskab*. Det er noget i selskabsbegivenhedens og forberedelsearbejdets tiltrængsel, der passer virkelig godt til Kæmpes digte og stil. Jeg forestiller mig, at i den rene og dynamik, som finder en form under "middagselskaber", må selvbevidstheden være en forbindelse i tråd med den, den udgør, når man gerne vil leve i umiddelbarhedens frirum.

Skrive og elske, og måske også, når der er en kamp mod ensomheden, selvom de to, selvbevidsthed og ensomhed, fodrer hinanden. Selskabslivet kræver intuition. Det kræver en hengivelse til det umiddelbare: man giver sig hen til fødevarerne, dem må man elske, samværet, samtalen der stritter ind og ud mellem de bordpartnere, der sidder omkring bordet med den tunge, mørke dug.

Det er et det bord. Jens Kæmpe slækker i *Det store selskab*. Til kommende gæster, til nogle der skal komme én til undkørsning. Det, at man kan gøre noget for andre, virker som en forbindelse. Det er både dionysisk og ensomt. Og til sidst i bogen er digtene bare præget af dette klingende ønske om samvær, hvor selv det mindste møde kan gøre det ud for kædet, selv dem uden mennesker involveret:

«Fuldkommen hengivenhed / efter udløstchen / eggenet samler nødder / i sin lille favn / tank engang / så småt handler / træerne danser når man ser den anden vej / vi venter gæster / det er godt / så kan jeg bruge resterne af grøntsagerne. Kom nu og sæt dig, søde eggen.

FACTA

Jens Kæmpe, *Det store selskab*, Cria & Guldmann.